



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 261/2010-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť c. nstržm. Ing. P. M., R., zastúpeného advokátom JUDr. L. V., B., vo veci namietaného porušenia základného práva nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Slovenskej republiky v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: KUJP-95/OVEK-2002, postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009, postupom Krajskej prokuratúry v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 22/03 a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v jeho trestnej veci a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť c. nstržm. Ing. P. M. o d m i e t a .

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. mája 2010 doručená sťažnosť c. nstržm. Ing. P. M., R. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal

porušenie základného práva nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon zaručeného v čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Krajského úradu justičnej polície Policajného zboru Slovenskej republiky v Žiline (ďalej len „KUJP PZ“) v konaní vedenom pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002, postupom Úradu boja proti organizovanej kriminalite, Prezídia Policajného zboru Slovenskej republiky, odboru boja proti organizovanej kriminalite Stred, Banská Bystrica (ďalej len „UBOK PPZ“) v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009, postupom Krajskej prokuratúry v Trnave (ďalej len „krajská prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 22/03 a postupom Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „špeciálna prokuratúra“) v jeho trestnej veci.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je uznesením vyšetrovateľa KUJP PZ vydaného pod ČVS: KÚJP-95/OVEK-2002 z 29. apríla 2003 trestne stíhaný pre trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) v jednočinnom súbehu s trestným činom nepriamej korupcie podľa § 162 ods. 1 Trestného zákona, trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a pre trestný čin skrátene dane a poisťného podľa § 148 ods. 1 a 3 Trestného zákona.

Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa KUJP PZ o vznesení obvinenia podal sťažovateľ (spolu s ďalšími obvinenými v tejto trestnej veci) sťažnosť, o ktorej krajská prokuratúra uznesením č. k. 2 Kv 22/03-243 zo 14. mája 2003 rozhodla tak, že ju ako nedôvodnú zamietla.

V období od 29. apríla 2003 do 3. marca 2004 bol sťažovateľ stíhaný väzobne.

Opatrením riaditeľa UBOK PPZ ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 1. marca 2004 bolo rozhodnuté, že v trestnej veci sťažovateľa a spol. dovtedy vedenej KUJP PZ pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002 bude vyšetrovanie vykonávať UBOK PPZ. Neskôr došlo uznesením vyšetrovateľa UBOK PPZ ČVS: PPZ-11/BOK-S-I-2004 z 3. septembra 2009

k vylúčeniu veci sťažovateľa na samostatné konanie, ktoré je dosiaľ vedené pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009. V čase podania sťažnosti ústavnému súdu sa trestná vec sťažovateľa nachádzala v etape predsúdneho, konkrétne prípravného konania.

Podľa názoru sťažovateľa v jeho trestnej veci dochádza postupom orgánov činných v trestnom konaní k porušovaniu základného práva nebyť stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy. Toto svoje presvedčenie odôvodnil tým, že ani u jedného z trestných činov, pre ktoré je trestne stíhaný, nedošlo k naplneniu všetkých znakov skutkovej podstaty (vyžadovaných Trestným zákonom), a napriek tomu, že na to dotknuté orgány upozorňoval, naďalej jeho trestné stíhanie pokračuje.

Sťažovateľ v sťažnosti podanej ústavnému súdu veľmi podrobne rozpísal skutočnosti, ktoré podľa jeho názoru vedú k záveru o absencii konkrétnych znakov skutkových podstat trestných činov, pre ktoré je stíhaný. Na základe uvedeného je presvedčený, že je trestne stíhaný inak ako zo zákonných dôvodov. Na podporu svojho tvrdenia uviedol:

*«1. Podľa ustanovenia § 163 ods. 1 (ustanovenie § 206 ods. 1) Trestného poriadku ak je dostatočne odôvodnený záver, že trestný čin spáchala určitá osoba, vydá vyšetrovateľ alebo policajný orgán (policajt) bez meškania uznesenie, že sa táto osoba stíha ako obvinený.*

*K takémuto záveru však nemožno dospieť. Bráni tomu prekážka výsledku hodnotenia dôkazov. Ak totiž vyšetrovateľ chcel dospieť k nejakému záveru, musel v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 (§ 2 ods. 12) Trestného poriadku hodnotiť dôkazy. Hodnotením dôkazov trestného spisu však možno dospieť k záveru, že skutky, ktoré sa obvinenému kladú za vinu, z uvedených dôvodov nespáchal obvinený.*

*2. Podľa ustanovenia § 2 ods. 5 veta prvá Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie (ustanovenie § 2 ods. 10 Trestného poriadku)...*

*V porovnaní s tým, vyšetrovateľ nevykonal žiadne vyšetrovacie úkony na mieste činu, nezisťoval možnosti bezbariérového vstupu do chráneného priestoru, nevykonal obhliadku*

miesta činu ani zamenenej vzorky, nezaistil stopy, nezaistil dôkazy o pohybe osôb v rozhodnej dobe a neoveroval skutočnosti tvrdené obvineným, čo nie je z kriminalistického hľadiska zlučiteľné s postupom zodpovedajúcim požiadavke objasnenia veci. Z výpovedí vyslúchaných colníkov sú zistiteľné okolnosti, ktoré z kriminologického hľadiska nasvedčujú na spôsob prípravy spáchania a utajovania zámeny predmetnej vzorky tretími osobami...

3. Podľa ustanovenia § 2 ods. 5 veta druhá Trestného poriadku (ustanovenie § 2 ods. 10, 12 Trestného poriadku) orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti svedčiace v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo a v ich súhrne nezávisle od toho či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

... Takto vyšetrovateľ nepostupoval, ale rozhodoval arbitrárne, vyšetrovanie a trestné stíhanie viedol len cestou výsluchov colníkov v postavení svedkov, dôkazy obsiahnuté v týchto dôkazných prostriedkoch nehodnotil jednotlivo ani v ich súhrne, ale postupoval jednostranne a všetky podstatné dôkazy, ktoré svedčili proti tretím osobám, namiesto toho, aby použil v prospech použil v neprospech obvineného. Obhajcovi bezdôvodne nepriznal právo nazretia do spisu a predloženia predmetnej vzorky, neakceptoval námietku zaujatosti svojej osoby a návrhy na doplnenie vyšetrovania. Vyšetrovateľ vykonal početnosťou úkonov rozsiahlu rekonštrukciu spôsobu zámeny vzorkovej tekutiny vo vzorkovej fľaši čo nasvedčuje úsiliu, ktoré bolo vynaložené na dosiahnutie cieľa, ktorý sa mal touto rekonštrukciou dosiahnuť. Táto rekonštrukcia z hľadiska objasnenia veci nemá však žiaden význam, ale má ten význam, že o jej výsledok sa podozriví svedkovia pri výsluchoch mohli opierať (aj sa opierali)...

4. Podľa ustanovenia § 92 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému sa musia klásť otázky jasne a zrozumiteľne bez predstierania klamlivých a nepravdivých okolností, nesmie sa v nich naznačiť ako na ne odpovedať (ustanovenie § 122 Trestného poriadku).

Podľa ustanovenia § 101 ods. 8 Trestného poriadku svedkovi sa nesmú klásť otázky, v ktorých by boli obsiahnuté okolnosti, ktoré sa majú zistiť až z jeho výpovede (ustanovenie § 132 ods. 2 Trestného poriadku).

*Aj toto legálne obmedzenie vyšetrovateľ prekročil...*

*5. Podľa ustanovenia § 174 ods. 1 Trestného poriadku dozor nad zachovávaním zákonnosti, teda nad zachovávaním viazanosti štátnych orgánov právom, pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní vykonáva prokurátor (ustanovenie § 230 ods. 1 Trestného poriadku).*

*... Právo, a teda viazanosť právom sa medzi iným poznáva poznaním skutočného významu aplikovaných právnych noriem a poznaním skutkového stavu veci vykonaním a hodnotením dôkazov. Prokurátor takto nepostupoval, ale len sa stotožnil s postupom vyšetrovateľa, keď v uznesení o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa o obvinení len odpísal skutkový a právny základ z napadnutého uznesenia bez poznania konania obvineného, bez poznania práva a bez poznania skutku, ktorý sa stal.*

*6. Podľa ustanovenia § 215 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prokurátor zastaví trestné stíhanie, ak je nepochybné, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, nespáchal obvinený.*

*Dňa 12. 10. 2009 cestou Generálnej prokuratúry SR bola Úradu špeciálnej prokuratúry doručená žiadosť o preskúmanie postupu vyšetrovateľa s návrhom na zastavenie trestného stíhania. Dozorujúci prokurátor však k dnešnému dňu v tejto veci nereagoval. Z toho je zrejmé, že aj zo strany dozorujúcich prokurátorov je obvinený trestne stíhaný inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanovuje zákon...*

*Obvinený v zmysle uvedeného namieta porušenie jeho ústavného základného ľudského práva ustanoveného v článku 17 ods. 2 Ústavy SR, podľa ktorého medzi iným nikoho nemožno stíhať inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Podľa tohto ustanovenia musia zákonu zodpovedať tak dôvody, ako aj spôsob, na základe ktorých možno konajúcu osobu trestne stíhať. Dôvody trestného stíhania majú svoju oporu v trestnom zákone a spôsob trestného stíhania je obsiahnutý v jednotlivých ustanoveniach Trestného poriadku.*

*... Dôvodom trestného stíhania... môžu byť len také konania, ktoré sú totožné so znakmi skutkovej podstaty v zložke objektívnej stránky trestného činu, za ktorý má byť alebo je konajúca osoba trestne stíhaná. Pretože konanie obvineného nenapĺňa žiaden znak žiadnej skutkovej podstaty trestných činov, za ktoré je obvinený trestne stíhaný, a teda nie je splnená podmienka zákonného dôvodu trestného stíhania z hľadiska trestnosti činu ako*

*vnútornej (inherentnej) zložky stíhateľného skutku, obvinený je trestne stíhaný inak ako z dôvodov, ktoré ustanovuje zákon. Tým je porušené jeho ústavné základné ľudské právo ustanovené v článku 17 ods. 2 Ústavy SR v znaku „z dôvodov, ktoré ustanoví zákon“.*

*... Pretože vyšetrovateľ, ako je uvedené, prekročil všetky základné medze vyšetrovania a dokazovania, ktorými je obmedzené trestné stíhanie a dozorujúci prokurátor nezabránil tomuto prekročeniu, obvinený je trestne stíhaný inak, ako spôsobom, ktorý ustanovuje zákon. Tým je porušené jeho ústavné základné ľudské právo ustanovené v článku 17 ods. 2 Ústavy SR aj v znaku „spôsobom, ktorý ustanovuje zákon“.*

*... K porušeniu práva z tohto článku ústavy dochádza porušením povinnosti aj vyšetrovateľa a dozorujúceho prokurátora v prípravnom konaní...*

*Tento stav veci trvá a napriek tomu, že k nemu vôbec nemalo dôjsť, trestné stíhanie naďalej prebieha a pokračuje sa vo výsluchoch spoluobvinených, ktorých výpovede opäť nasvedčujú tendenciu za každú cenu jednostranne usvedčiť obvineného bez ohľadu na skutkový stav veci reprezentovaný dôkazmi, ktoré svedčia v jeho prospech... Obvinený v rámci možnosti, ktoré poskytuje zákon využil opravné prostriedky adresované dozorujúcemu prokurátorovi bez pozitívnych výsledkov, naposledy formou žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa s návrhom na zastavenie trestného stíhania zo dňa 07. 09. 2009 doručenej dňa 12. 10. 2009, na ktorú prokurátor nereaguje.»*

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

*„1. Prezídium policajného zboru SR, Úrad boja proti organizovanej kriminalite, odbor stred Banská Bystrica, Krajský úrad justičnej polície Policajného zboru Žilina, Krajská prokuratúra Trnava, Úrad Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR porušili povinnosti vyplývajúce pre orgány činné v trestnom konaní z obmedzení trestného stíhania ustanovené v Trestnom zákone a v Trestnom poriadku, a tým porušili ústavné základné ľudské právo obvineného c. nstržm. Ing. P. M. ... trestne stíhaného uznesením vyšetrovateľa ČVS: KUJP-95-OVEK-2002 zo dňa 29. 4. 2003 v trestnej veci vedenej pod spisovou značkou ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009, ustanovené v článku 17 ods. 2 Ústavy SR, lebo obvinený c. nstržm. Ing. P. M. bol a je trestne stíhaný uvedenými orgánmi činnými v trestnom konaní inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorým ustanovuje zákon,*

*2. Ústavný súd SR priznáva obvinenému c. nstržm. Ing. P. M. primerané zadosťučinenie formou zaplatenia peňažnej sumy 26.600,- EUR, na účet obvineného.“*

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon...

Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho základného práva dochádza postupom KUJP PZ v konaní vedenom pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002, postupom UBOK PPZ v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-36/BOK-S-2009, postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 22/03 a postupom špeciálnej prokuratúry v jeho trestnej veci, a to tým, že je trestne stíhaný bez toho, aby boli naplnené zákonné dôvody trestného stíhania, predovšetkým znaky skutkových podstat trestných činov, pre ktoré je stíhaný.

1. V prvom rade ústavný súd poznamenáva, že v obdobných prípadoch opakovane zdôraznil, že trestné konanie od svojho začiatku až po jeho koniec je procesom, v ktorom sa v rámci vykonávania jednotlivých úkonov a realizácie garancií na ochranu práv a slobôd môžu zo strany orgánov činných v trestnom konaní naprávať, resp. korigovať aj jednotlivé pochybenia. Spravidla až po jeho skončení možno na ústavnom súde namietať pochybenia znamenajúce porušenia základných práv a slobôd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktoré neboli odstránené v jeho priebehu (napr. III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05).

Ústavný súd zastáva názor, že nie je iba jeho povinnosťou ako súdneho orgánu ochrany ústavnosti zabezpečovať v rámci svojej rozhodovacej právomoci ochranu základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Túto povinnosť majú aj všeobecné súdy ako primárni ochrancovia ústavnosti (napr. III. ÚS 79/02).

Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) vyplývajú z príslušných ustanovení II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého oddielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „nový Trestný poriadok“).

Taktiež zákon č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov umožňuje (§ 31 a nasl.) domáhať sa preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia

orgánu verejnej správy, prokurátorov, vyšetrovateľov, policajných orgánov a súdov v rozsahu vymedzenom zákonom aj na základe podnetu vrátane možnosti žiadať o preskúmanie zákonnosti vybavenia svojho podnetu opakovaným podnetom, ktorý vybaví nadriadený prokurátor.

Sťažovateľ namieta postup orgánov činných v trestnom konaní (policajta a prokuratúry) v rámci prípravného konania, a to z dôvodu, že trestné činy, pre ktoré je stíhaný, nespáchal, resp. že jeho konanie nie je trestným činom, a napriek tomu trestné konanie proti jeho osobe naďalej pokračuje. Prípravné konanie je etapou trestného konania, v rámci ktorého majú orgány činné v trestnom konaní čo najrýchlejšie zistiť skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Nepochybne ide o proces, v rámci ktorého dochádza k zisťovaniu a zhromažďovaniu poznatkov o čine, ktorý je predmetom konania. Ak by napokon výsledky prípravného konania svedčili o závere, že skutok, pre ktorý je sťažovateľ trestne stíhaný, nie je trestným činom, prípadne, že je nepochybné, že skutok nespáchal (ako to sťažovateľ tvrdí), je povinnosťou prokurátora príslušnej prokuratúry trestné stíhanie zastaviť (§ 215 nového Trestného poriadku). To, či skutočne prípravné konanie dospelo k takýmto záverom, môže vyhodnotiť iba príslušný orgán činný v trestnom konaní. Ak by však tento orgán nebol presvedčený o takomto závere, a následne dôjde zo strany prokurátora k podaniu obžaloby, o vine alebo nevine je príslušný rozhodnúť iba všeobecný súd.

Ústavný súd konštatuje, že trestná vec sťažovateľa sa v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzala v tzv. predsúdnom štádiu trestného konania. Z toho vyplýva, že až po podaní obžaloby (ak k tomu dôjde) sa môže začať konanie pred súdom. V takomto prípade všeobecný súd, ktorému bude podaná obžaloba, bude povinný skúmať ústavnosť a zákonnosť konania predchádzajúceho podaniu obžaloby, a to tiež so zreteľom na dodržanie základných práv a slobôd v prípravnom konaní. Všeobecný súd má podľa Trestného poriadku aplikovateľného na tento prípad celý rad účinných procesných nástrojov na zabezpečenie nápravy prípadného porušenia základných práv a slobôd v prípravnom konaní, ak dospeje k záveru, že boli porušené.

Keďže po prípadnom podaní obžaloby by súd prvého stupňa konajúci v trestnej veci sťažovateľa, ako aj odvolací súd v prípade podania odvolania boli súdmi s plnou jurisdikciou, v ktorých právomoci je posúdenie všetkých relevantných skutkových aj právnych okolností prípadu vrátane zákonnosti a ústavnosti postupu orgánov prípravného konania, dospel ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa týkajúcej sa namietaného porušenia jeho základných práv v trestnej veci, ktorá nebola v čase podania ústavnej sťažnosti právoplatne skončená, k záveru o nedostatku jeho právomoci konať a rozhodnúť v uvedenej veci (obdobne napr. III. ÚS 3/02, III. ÚS 18/04, III. ÚS 75/05, IV. ÚS 76/05).

Platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi (ako obvinenému) v ďalšom priebehu konania v rámci uplatnenia práva na obhajobu právne účinným spôsobom namietat porušenie svojich základných práv a slobôd garantovaných ústavou v dôsledku nezákonného postupu vyšetrovateľa UBOK PPZ (prípadne prokurátora špeciálnej prokuratúry) v jeho trestnej veci.

Za daných okolností nie je daný ústavný dôvod, aby ústavný súd vstupoval v trestnej veci sťažovateľa do právomoci orgánov činných v trestnom konaní a následne všeobecných súdov. Sťažovateľ môže uplatniť v rámci práva na obhajobu argumentáciu týkajúcu sa porušenia jeho základných práv priamo u nadriadeného prokurátora (proti postupu špeciálnej prokuratúry na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky) alebo neskôr (v prípade podania obžaloby) pred súdom prvého stupňa v rámci konania o merite veci a následne zákonom dovoleným spôsobom aj prostredníctvom využitia opravných prostriedkov v trestnom konaní.

Nevyužitie uvedených možností ochrany označeného práva sťažovateľa nemožno nahradzovať sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže konať len vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú možnosť účinnej ochrany svojich práv (čl. 127 ods. 1 ústavy).

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. Nad rámec ústavný súd poznamenáva, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľa postupom KUJP PZ v konaní vedenom pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002, ako aj postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Kv 22/03 je sťažnosť sťažovateľa podaná oneskorene.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu príloh sťažnosti doručenej ústavnému súdu 6. mája 2010 ústavný súd zistil, že opatrením riaditeľa ÚBOK PPZ ČVS: PPZ 11/BOK-S-I-2004 z 1. marca 2004 bolo rozhodnuté, že vyšetrovanie trestnej veci sťažovateľa (a ďalších obvinených) bude vykonávať ÚBOK PPZ. Podľa zistenia ústavného súdu bol spis z KUJP PZ odoslaný ÚBOK PPZ 4. marca 2004. Od 1. marca 2004 bola teda vec vedená KUJP PZ pod ČVS: KUJP-95/OVEK-2002 skončená. Rovnako skončené bolo aj konanie krajskej prokuratúry vedené pod sp. zn. 2 Kv 22/03, keď na základe opatrenia generálneho prokurátora Slovenskej republiky sp. zn. IV/3 Gpt 594/05 zo 6. septembra 2005 bol dozorový spis odstúpený špeciálnej prokuratúre.

Prihliadajúc na kogentnú lehotu, v ktorej je nutné podať sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd zistil, že sťažnosť bola vo vzťahu ku KUJP PZ a krajskej prokuratúre v danom prípade podaná oneskorene.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohoto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.